LX.

Forslag til Lov

angaaende

Forandring i Lov af 6te April 1855.

(Fremsat i Landsthinget den 10de December 1880 af Indenrigsminister Skeel).

---

§ 1.

Uanset Bestemmelsen i Lov af 6te April 1855 § 1 skal det være Enhver tilladt at tage en Rente af indtil 6 pCt. aarlig af Udlaan i faste Eiendomme.

Fornævnte Lovs § 2, jfr. Lov af 30te December 1858 angaaende Forandring i Lov af 6te April 1855, sammes § 2, og Lov af 1ste April 1871 om Betalingen for Rentebevillinger, ophæves.

§ 2.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1881.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens Loven af 6te April 1855 iøvrigt frigav Renten for Udlaan, blev den fra Fortiden overleverede almindelige Rentefod af 4 pCt. aarlig fremdeles fastholdt som Maximumsrente for Udlaan i faste Eiendomme, idet Loven dog ved Siden heraf opretholdt den Bevillingsmyndighed, Regjeringen paa dette Omraade hidtil havde været i Besiddelse af. Forholdenes Udvikling førte med sig, at der blev en stedse stigende Anvendelse for denne Myndighed, som Regjeringen ikke i noget Tilfælde, hvor den paakaldtes, fandt sig beføiet til at undlade at gjøre Brug af, saavidt den antoges at strække sig, nemlig til Udstedelsen af Bevillinger til at svare høist 6 pCt. i aarlig Rente. Idet Rentebevillinger saaledes meddeltes ikke blot, hvor Tilstedeværelsen af særlige Omstændigheder, der kunde tale for undtagelsesvis at fravige den almindelige Regel, var godtgjort, men i alle Tilfælde, hvor de kun begjærtes af Pantedebitorer, maatte deres Udstedelse, der istedetfor at være en Undtagelse var bleven Reglen, tabe Karakteren af Udøvelsen af en Bevillingsmyndighed og den hele Ordning dermed sin rimelige Begrundelse. Dette er blevet end mere iøinefaldende ved den Maade, hvorpaa Forholdet i den senere Tid har udviklet sig. Medens nemlig den Bemyndigelse, der ved Loven af 30te Decbr. 1858 er tillagt Regjeringen til at udstede Rentebevillinger uden Betaling, tidligere kun var bleven benyttet aldeles undtagelsesvis, har det derimod i Henhold til, hvad der mellem Rigsdag og Regjering blev vedtaget under Forhandlingerne om Finantsloven for Finantsaaret 1878—79, siden den Tid været fulgt som almindelig Regel, at alle Rentebevillinger udleveres gratis, og da, som bemærket, disse Bevillinger aldrig nægtes, er den eneste Fordring, der stilles for at opnaa Ret til, uden at ifalde Ansvar efter Aagerlovgivningen, at tage indtil 6 pCt. i aarlig Rente af Prioritetslaan, nu saaledes kun den, at man drager Omsorg for, at Debitor indgiver Ansøgning om Bevilling til at svare saadan Rente. Det ses nu ikke rettere, end at det ikke i nogensomhelst Henseende kan være nyttigt eller ønskeligt at fastholde denne Fordring; tvertimod synes vægtige Grunde — som aldeles ikke vedrøre Spørgsmaalet om Formaalstjenligheden af overhovedet at have en bunden Rentefod — at tale for at frafalde den og at give det virkelige Forhold, at 6 pCt. nu er den aarlige Maximumsrente for Udlaan i faste Eiendomme, et direkte Udtryk i Lovgivningen. Det er nemlig, som alt berørt, en aabenbar Modsigelse, at det, hvortil